

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Τὸ ἐν ᾿Αθῇ δικαστήριον συνεκροτεῖτο ἐκ τριῶν δικαστῶν, τοῦ προέδρου Μίνως καὶ δύο ἄλλων συμπαρέδρων του, τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἀξίωμα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος διὰ τὰς ὁποίας ἐδειξαν εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν τὴν ἀρετὰς.

Ὁ πρόεδρος, ὅταν ἐδίκασεν, ἐκράτει σκῆπτρον καὶ περιστοιχιεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑρινύων, τῶν Ποινῶν καὶ τῶν Ἀλαστῶρων, οἵτινες ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνῳ ἐξετέλουν χρέη κλητῆρων καὶ χωροφυλάκων. Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐδίκασε τὰς ψυχὰς τῶν θνησκόντων ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων δικαστῶν, μέρος τοῦ δικαστηρίου ἀπετέλει καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὅστις ἐξετέλει τὴν διπλὴν ἐργασίαν τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ κλητῆρος, ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς τῶν θνησκόντων ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ᾿Αδην, παραδίδων τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἰς τὸν Αἰακὸν, καὶ κοινοποιῶν τὰς κλήσεις τῶν μελλόντων νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν.

Ὅλαι αἱ εἰς τὸν ᾿Αδην καταβαίνουσαι ψυχαὶ ἐθεωροῦντο ὑπόδικοι, δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου, ἐξαιρουμένων τῶν Ἡρώων, οἵτινες ἐπορεύοντο κατ' ἐοθεῖαν εἰς τὰ Ἡλύσια.

Κατὰ τινάς, ἐπεὶ δὲν ὑπῆρχον δικηγόροι εἰς τὸν ᾿Αδην, αἱ ψυχαὶ ὑπερήσπιζον αὐταὶ ἑαυτάς, κατ' ἄλλους ἔμενον σιωπηλαὶ καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν, ἀναμένουσαι τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας οὔτε ἔφρεσις, οὔτε ἀναίρεσις ἦτο δυνατὴ — ἦτο ἀνέκκλητος — ὁριστικὴ!

Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη μαρτύρων, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι υπόδικοι ὡμολόγουν τὸ ἔγκλημά των, ἢ δ' ἀπόφασις ἐθεωρεῖτο τόσον δικαία, ὥστε οὐδεμία ἀντίρρησης ἡγείρετο κατ' αὐτῆς, οὐδ' ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς καταδικαζομένους εἰς τὸν Τάρταρον.

Πάντες οἱ [δικαζόμενοι] ἦσαν ἀπηλλαγμένοι πάσης πληρωμῆς χαρτοσήμου, δικαστικῶν ἐξόδων καὶ ἀντιγραφικῶν, ἐπεὶ δὲ κατήρχοντο εἰς τὸν ᾿Αδην ἄνευ ὁδοῦ, ἀφοῦ τὸν ὁδὸν, τὸν ὁποῖον οἱ συγγενεῖς ἔθετον εἰς τὸ στόμα των πρὸ τῆς ταφῆς των, ἐδίδον εἰς τὸν Χάρωνα.

Ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξήρτητο ἡ τοποθέτησις τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπεὶ δὲ αἱ ψυχαὶ τῶν μὴ ἐνταφιαζομένων ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἠδύναντο νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιπλανῶνται

100 ἔτη πρὸ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, πρῶτιστον χρέος τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῶν θανόντων ἢ φονευθέντων ἐν ταῖς μάχαις ἦτο νὰ θάψωσι τοὺς νεκροὺς των, οἱ δὲ ἀμελοῦντες τὸ καθήκον τοῦτο ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΚΟΡΑΣ.

(Διήγημα ἀληθές.)

Πτωχὸς τις ἀλλὰ γνωστὸς διὰ τὴν εὐσέθειάν του ὕφαντῆς ἔζη ποτε εἰς τὴν Γερμανικὴν κωμόπολιν Οὐππερβαλ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος συνεβίβζε πάντοτε νὰ λέγῃ καὶ ὅταν ἀκόμη ἐφαίνετο πᾶσα ἐλπίς ἀπολεσθεῖσα, «ὁ Κύριος βοηθός.»

Μία τοιαύτη περίστασις παρουσιάσθη ὅταν τὸ ὕφαντήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζετο, ἠναγκάσθη ἕνεκα ἐλλείψεως παραγγελιῶν νὰ παύσῃ τὰς ἐργασίας του, αὐτὸς δ' εὐρέθη αἰφνης ἄνευ ἐργασίας καὶ ἐπομένως ἄνευ πόρου ζωῆς.

Εἰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχουσιν ἐργαστάσια, οἱ ἐργάται οὐδένα ἄλλον πόρον ζωῆς ἔχουσιν εἰμὴ τὰ ἡμερομίσθια αὐτῶν, ὅταν δὲ ἦναι οἰκογενειάρχαι, μιᾶς ἡμέρας ἀπεργία στερεῖ αὐτοὺς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Τούτ' αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὕφαντήν, δύο ἡμέρας μετὰ τὴν παύσιν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ἡ οἰκογένειά του εὐρέθησαν ἄνευ ἄρτου, ἄνευ καρβούνων καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος νὰ προμηθευθῶσι παρὰ τινος. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης ἤρχισε νὰ σαρώνῃ τὸ μικρὸν των οἶκημα παραπονουμένη κατὰ τῆς σκληρᾶς τύχης των, ἐνῷ ὁ σύζυγος αὐτῆς πρὸς παρηγορίαν τῆς ἔλεγεν, «Ὁ Κύριος βοηθός.»

Ἐνῷ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου, μάγκας τις, ἀγναντεύσας ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἔρριπεν ἐντὸς ἕνα νεκρὸν κόρακα, εἰπὼν, «Ἰδοὺ, ἅγιε Ὀνούριε, φαγητὸν διὰ τὴν ἀγιότητά σου!»

Ὁ ὕφαντῆς λαβὼν τὸν νεκρὸν κόρακα καὶ χαϊδεύσας αὐτὸν εἶπε, «πτωχὸν πτηνόν! πρέπει ν' ἀπέθανεν ἀπὸ πείναν!» Ὅταν ὁμως ἐψηλάφησε τὴν γούλην του, διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν πραγματικῶς ἦτο κενή, ἡσθάνθη κατὰ τὴν σκληρὴν ἐντὸς αὐτῆς, θέλων δὲ νὰ ἴδῃ τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὸ πτηνόν, ἤρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ. Ὅποιος δὲ ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός του, ὅταν ἀνοίξας αὐτὴν διὰ τοῦ μαχαίριου του εὗρεν ἐν περιδέραιον χρυσοῦν ἐντὸς αὐτῆς! Ἡ γυνὴ τε ἐθεώρει αὐτὴν μὲ ἔκστασιν, αὐτὸς δὲ ἐξεφώνησεν, «Ὁ Κύριος βοηθός!» λαβὼν δὲ τὸ περιδέραιον ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸν χρυσοχόον, καὶ ἐνεχυρίασεν αὐτὸ διὰ δύο τάλληρα, ὅπως δι' αὐτῶν ἀπαντήσῃ τὰς παρούσας ἀνάγκας του.